

З раннього...

Наталя Павлик

Чесно кажучи, я вже не пам'ятаю, як вона з'явилася у мене в житті. Але з тих пір, як вона з'явилася, я вже не можу уявити себе і своє життя без неї, жодної хвилини. Вона просто з'явилася, влилася у мою долю.

Не пам'ятаю першу нашу зустріч. Не пам'ятаю, що було після того...закарбувалося в пам'яті тільки те, як вона сказала мені своє ім'я, здається саме з того часу все і почалося. Так, вона сказала: — Ярослава,, і все. Мені цього вистачило надовго. Не знаю чому, але після того випадку я ходив як п'яний з місяць, мабуть. І чому це ім'я викликало у мене таке схвилювання, збудження, що аж у голові потьмарилося, аж заточився був? Дивно. Може, це тому, що ім'я це було давно вже вимріяної коханки, долі моєї, адже Ярослава —одне з найулюбленіших моїх імен. Тоді, коли вона назвалася, відразу ж згадалося дитинство, юнацькі роки, мрії, сподівання. Так, я тоді був романтиком. Давно це було. Знаєте, ніяк не можу зрозуміти, чому я нічого не пам'ятаю. Можливо, це тому, що я зустрічався з однією дівчиною і в мене голова була забита зовсім іншим, а не Славою. До того ж, при мені вона поводитися якось нецікаво, в основному говорив я, а вона слухала. Ох і натерпілася вона тоді від мене: адже я виливав всі проблеми, весь бруд свого життя на неї.

Ну так ось, Ярослава... надзвичайна дівчина із надзвичайно складним характером.

Якось був трохи смішний випадок. Я запросив її до себе, ми повечеряли(все було просто чудово, тим паче, що я готував усе сам) при свічках, я навіть їй натякнув, що страви всі приготував сам, але вона сказала: — Смачно, —і все. Після вечері я увімкнув музику і запросив її потанцювати. Вона погодилася. Ну, я не буду розповідати, що було під час танцю, ви ж знаєте: поцілунки, пестощі, тиха мирна розмова. Тоді я їй кажу:

-Слухай, Славочко, вже пізно...зостанешся, може, в мене?

І знаєте, дивлюся так невинно їй у вічі. Вона відразу ж відійшла, посерйознішала і каже:

-Слухай, я розумію, що ти хочеш зтягти мене у ліжко я намагався заперечити, але вона жестом зупинила мене. — Так ось я теж не проти. Але я не люблю коли мене просто використовують. Я не хочу для тебе бути ще однією "дівчинкою на виклик". Я навіть не знаю, як ти до мене ставишся.

Я тоді помовчав і сказав: — Ти у мене єдина.

— Добре сказав їй тільки, що нас познайомили, а потім кажу:

— Слухай, Ярославо, дорогенька, мила моя, ти у мене єдина, ти... я... ти мені подобаєшся... але я не пам'ятаю, як ми познайомилися, у мене тоді голова другим забита була, але...

— Я так і знала, всі ви такі. А я не іграшка, я — людина. Це все. Прощай.

І пішла. Знаєте, ніхто ще так зі мною не чинив, то ж я обурився і вирішив, що це навіть краще — менше проблем. А виявилось все навпаки. Я довго мучився, бо мене

злило те, що вона так просто пішла, а потім я хотів її побачити, попросити вибачення, почати все знову. Але вона як у воду канула: де тільки я її не шукав, обдзвонив всіх знайомих — ніхто не знає, де вона живе, ніхто не знає її номеру телефону, деякі навіть її не знали. Отже, її номеру телефону у мене немає і я не можу її знайти. Мучився зо два місяці, а тоді плюнув і намагався забути її.

Промайнуло майже 10 років(якщо бути точним, 7), за цей час у мене вже було багацько дівчат, а на жодній з них не хотілося одружитися, правда, була одна, я з нею ходив майже рік, і все. Не зійшлися характерами. А у важкі хвилини завжди згадував Ярославу, бо не міг зрозуміти, чому вона тоді пішла. Намагався переконати себе, що я їй був небайдужий, бо навіщо їй треба було знати, чи пам'ятаю я, як ми зустрілися, чи ні, а потім думав, що якби я її цікавив, вона б так просто не зникла з мого життя. Отже, я не робив жодних висновків, хоча хотілося думати, що я її цікавив.

1

Отже, пройшло 7 років, за цей час я два-три рази міняв квартиру, бо грошей було катма. Потім я все ж таки знайшов більш чи менш пристойну роботу, з'явилися гроші. Тоді я повикидав дещо з квартири, придбав нове, став краще вдягатися і таке інше. Ось останні два роки збирав собі на транспорт, відмовляючи собі у всьому. Навіть без дівчат обходитися став, бо, знаєте, на них також гроші треба: кав'ярні, вечірки, подарунки, квіти, ну, ви і самі знаєте. За ці рік-два я зовсім розучився спілкуватися з жінками: почав розгублюватися у розмові з ними, червоніти, слова ковтав і жахливо нервувався. Одним словом — розучився.

Нещодавно якось на вранці, коли я пив свій чай, і поглянув у вікно, раптом помітив, що вже давно весна: люди(особливо дівчата) ходять із посвітлілими обличчями, з якоюсь надією в очах, скрізь зелено, все цвіте і пахне. Я подумав:

— Боже! Я 'есіняти.

Того ж таки ранку, подивившись у дзеркало, я виявив, що запустив себе у повному розумінні цього слова. Зачіски — ніякої. Синці під очима, сам якось осунувся і став виглядати як сорокарічний мужик, коли мені ще тридцяти немає. І одяг...Про нього краще промовчу, але скажу, що відразу вирішив. Що мені просто необхідно пройтися сьогодні по крамницях з метою оновлення свого гардеробу. З таким собі дуже непростим рішенням вийшов я з будинку. Але коли я прийшов на роботу, то виявилося, що мені доведеться усі свої добрі наміри відкласти на кілька днів. Це була середа, до кінця тижня було ще 2 дні, то ж я мусів чекати.

І от довгождана п'ятниця. Після роботи просто-таки лечу додому. Не буду вас втомлювати оповіддю, що я накупив, але це була справжнісінька революція. По-перше, влада мого старого мужицького одягу була скинута і на престол слави піднявся стильний молодіжний одяг. По-друге, (це мені менше сподобалося) я виявив, що ця революція влетіла мені у гарненьку копій очку. Але все-таки я був дуже задоволений, що ця революція мала місце в історії мого паскудного життя.

Отже. Іду я вулицею з усім цим у руках, бег за спиною і все таке інше(до речі,

новий одяг я, звісно, не знімав, так і пішов додому, і ще я зробив стильну зачіску, купив модні окуляри, придбав собі супердорогий парфум фо мен. Отож іду, наспівую якусь пісеньку, тут раптом виїжджає звідкись байк(рідкість такий побачити), зупиняється біля мого будинку, і зіскакує з нього... богиня. Справжнісінька богиня — не брешу. До речі, я цього не зрозумів, доки вона не зняла шолому. Гнучка, як тигриця, висока, струнка, з розкішним довгим волоссям, не голова — золото, волосся світле-світле і у ньому промінчики сонця. Лице, як у циганки, чи мулатки(як я люблю засмаглих блондинок!), брівки тоненькі, вії чорні-чорні і довгі-довгі, а очі-з вогниками, з усміхом, неначе сміються з тебе, і видно в них душу — чисту і прозору, як вода джерельна, і блакитну, як небо, і зірки на ній сяють, як дорогоцінне каміння.

Мабуть, побачивши її, я остовпів бо вона якось дивно так глянула на мене, а потім мило, лагідно і доброзичливо посміхнулася, що я мусів якось зреагувати. Я підійшов до неї і говорю:

-Добрий день, дівчино з мрії. Ви, певно до когось приїхали, чи не до мене часом?

-Привіт, а чому це вас так цікавить?

-Ну не знаю, просто цікавить.

-Добре, а ви випадково не тут живете?

- Дівчино, ви, певне, провидиця: як же інакше, звичайно тут.

- Чи не підкажете на якому поверсі квартира №?

-Чому б і ні.

— "То на якому?"

- На моєму.

-"О! То будемо з вами сусідами."

-Ні, не будемо.

-"Чому?"

— будемо гостями. № — номер моїх апартаментів.

Вона тоді якось відразу посерйознішала, випросталася і трішки подалася вперед. І так пильно глянула мені у вічі, аж у саму душу; той погляд пронизав мене, і було таке відчуття, що вона побачила мене ВСЬОГО і зазирнула у всі найтемніші куточки моєї душі і серця мого. Якусь хвилину під тим пильним поглядом я наче заснув, але вона раптом якось відсахнулася від мене, відійшовши на кілька кроків. Моє тіло стріпонулося, мов від гіпнозу чи довгого сну-забуття, а коли я підвів голову, то побачив її усміхнену із тими лукавими вогниками в очах, з тим усміхом в них, що я помітив у ті хвилини, коли вона тільки з'явилася у моєму нудному житті.

- Не думала тебе так зустріти, Мартинчику.

Я остовпів. Так...так називала мене лише... А ти змінився... і не на краще.

...лише ВОНА.

Ну то ходімо...гість.

І ми пішли. Як у мене серце розривалося, ніхто не знає! По-перше, я не міг визначитися із тими почуттями, що виникали щохвилини і змінювали одне одних у мене в грудях. Це був справжнісінький вир почуттів, що просто-таки кипіли у мене в

серці. І кров розносила весь той окріп по всьому моєму виснаженому тілу. Спочатку я думав, що страшенно радий, що Вона приїхала. Я був настільки захоплений, що навіть боявся подумки вимовити її ім'я. Потім прийшов Страх, адже їй щось було потрібно від мене, і певно, що не хліб. Я боявся не стільки за те, що вона проситиме щось матеріальне — ні, гроші у мене поки що були — я боявся, що не зможу затримати її, що вона швидко піде, що я її не зацікавлю як людина, співбесідник, особистість. Я дуже боявся, що не зможу дати їй того, чого вона хотітиме, бо завжди вважав її людиною високоморальною і надзвичайно розумною. Потім я почав панікувати, адже я вже більш як рік не спілкувався із представницями жіночої статі, тим паче із розумними та інтелектуально розвинутими представницями. Отже, я не знав, що робити, як себе поводити і все таке інше.

Від виру почуттів серце моє страшенно гупало і кров стукотіла у скронях, і я боявся, що той стукіт почує і вона і буде сміятися. Долоні мої спітніли, і я щоразу витирав їх об сорочку та штані. І все б може нічого, але коли я почав відкривати двері(це у мене ніяк не виходило, бо руки тремтіли, і ключі постійно падали з рук), то згадав, який у безлад по ту сторону дверей. Заходимо. Вона кладе бег у куток і рукою поправляє волосся, своє прекрасне золоте волосся. Я повертаюся:

- Ти...ти тут...почекай.. .я.. .я там...— тицяю пальцем у напрямку кухні.

- Прибереш? — я киваю головою — здогадлива!

Біжу на кухню: посуд немитий, каструлі, тарілки, ложки — все у такому безладі, що я б і за годину не прибрав, а тут — 5 хвилин." Ой лишенько!"-думаю. Раптом чую —гупнули дверцята холодильника. Повертаюся — стоїть вона: хазяйновито "руки в боки" поставила і, оглянувши все навкруги, говорить:

- Добре ж ти, Мартинчику, гостей приймаєш. Ну нічого, зараз все виправимо. Так! Кави, хліба, масла...ну все, ноги на плечі — і вперед. О!.. Ще молока.

Я дивлюся на неї. А молоко навіщо, думаю. Знизав плечима: треба так треба. Це для мене. Гроші віддам. Ну шуруй!

Я пішов. Виходячи з під'їзду, я глянув на її байк і подумав, чому б не поїхати за продуктами на ньому, але відмовився від цієї думки, і пішов пішки.

Ходив я довго. Купив найкращої кави, найкращого хліба, найкращого масла і най—найкращого молока для неї.

Знаєте, коли стояв вже біля дверей, то не міг зрозуміти, що я маю робити: чи відкривати їх ключем, чи дзвонити. Стояв, хвилин з кілька, поки все-таки наважився відкрити ключем. І ось виявилось, що його в мене немає. Довелося дзвонити. Ніхто не відповідає." Ну все,— думаю. — пішла. І байка біля будинку наче не було. Ой горе. От не щастить так не щастить!!!"

Господи, не глухі ж тут живуть! Чого ти руку на дзвінку тримаєш? Досить уже, відчинила я тобі двері!

Тільки тепер я помітив, що весь цей час тримав руку на дзвінку.

- Вибач.

Та нічого, заходь. Де ти так довго тинявся? Може, товариша зустрів ?.. Та ні. Я...я

продукти купував.

- О! То, певне, золоті продукти?

Я каву тобі шукав.

Мені? Ти зовсім здурів? Я ж кави не п'ю. Це тобі, дурнику. Я роблю отакенні очі, мовляв, не зрозумів гумору.

Ти бачив себе у дзеркало? — хитаю головою. — То подивися. Тобі зараз треба багато-багато кави. Ну добре, іди вже.

Заходжу на кухню, обід вже на столі. Ну й швидка ж вона!

Пройшло вже кілька днів, як вона живе зі мною. Три чи чотири. За цей час Слава зробила з моєї квартири щось неймовірне. Такого нещадного прибирання вона ніколи не зазнавала. Завдяки Славі тепер все блищало, особливо коли сонце заглядало у миті вікна. І, знаєте, трохи дивно було скрізь бачити своє відображення: у меблях, дзеркалах і навіть у кружці і ложці. Раніше ніхто з моїх дівчат ніколи не звертав уваги на те, що діялося у мене в квартирі. Тим паче ніхто не намагався щось прибрати щось чи помити; навпаки: швидше вони залишали щось своє у різних кутках моєї домівки, на зразок спідньої білизни на дверях чи ще десь там, де вона бути не повинна.

Одного ранку я прокинувся, і настрої у мене такий хороший-прехороший був, особливо коли бачиш це свято чистоти і порядку, яке влаштувала мені Ярослава. Я відчув промінчик вже не по-весняному теплого сонечка і посміхнувся. Дивлячись у стелю, я думав свою думу. Знаєте, люблю я полежати у теплому ліжечку і подумати про щось своє, особливо коли знаєш, що не потрібно нікуди іти. Спочатку я почав думати про дівчат, чому вони всі такі різні. Потім я вирішив, що про це я подумаю іншим разом, і почав міркувати над більш болючим для мене питанням: я намагався зрозуміти, чому це Слава раптом так несподівано повернулася до мене. Думав я, думав і зупинився на тому, що я їй небайдужий. Весь цей час мене мучила думка, як довго вона залишиться зі мною. Врешті-решт я вирішив спитати її.

Глянув на годинник — щось до одинадцятої. Пізно. Мене насторожила тиша, що весь цей час панувала тут. Моє серце почало все голосніше гупати і, коли воно почало просто-таки вилітати з грудей, я встав. Тримаючись за стіни, я дійшов до її кімнати і з розпачем виявив, що жодні ознаки її проживання відсутні. Виглянув у вікно: так і є — байка немає. Все, це все. Падаю в ліжку і починаю курити. Лежав я так годину з лишком і дійшов висновку, що це або я якийсь хворий, або Слава якась не така.

- Хлопче, ти і досі в ліжку? Дванадцята. Агов! Може мені пожежників викликати? Що за димова завіса?! — Я навіть не чув, як гупнули двері. Та це ж Слава! Вона повернулася! І за що я її так... Заходжу на кухню: — Привіт!

- Слухай, Мартинчику, ти знаєш, де хліб, масло, інше. Зроби собі бутерброди, я занадто пізно сьогодні...

- Славо, навіщо ти приїхала? — Вона якось завмерла і пильно подивилася на мене. — Я маю на увазі, тобі щось потрібно? З якою метою ти повернулася? Вона продовжувала снідала, наче я нічого і не питав.

Добре, а де ти була? І на скільки ти у мене плануєш затриматися?

- Скільки дозволиш, стільки й житиму.

Добре, думаю, хоч це добре. Вона, виходячи, повернулася і каже:

До речі, квіти у мене. Я їздила квіти поливати. Тепер я мав відповіді хоч на деякі свої питання.

Того вечора я довго не міг заснути, різні думки лізли мені в голову. Я навіть кілька разів ходив курити і пив снодійне, але чомусь не допомагало. Тоді я вирішив лягти, заплющити очі і думати про щось приємне, бо слоників рахувати у мене ніколи не виходило. Я довго ще крутився... і от прийшла Слава. Вона ввімкнула світильник і заходилася читати мені казочку. Я нічого не слухав, а просто дивився на неї і відчував близькість її тіла. М'яке світло лампадки падало на її личко, що схилилося над книгою, і на золоте її волосся. Губки її ворушилися, промовляючи слова, брівки її іноді хмурилися; і мені захотілося обійняти її і сказати все, що так давно хотів сказати.

Вже крізь сон я відчув, як вона вкрила мене і, постоявши наді мною певний час, поцілувала у чоло. Засинаючи, я все ще відчував приємний дотик її губів до лоба.

З того часу пройшов майже тиждень. Ярослава поводитися як і раніше і ніяких глибоких чи будь-яких почуттів між нами не виникало. Я спостерігав за нею. Думав, що той поцілунок не випадковий, але вона поводила себе, як мій давній товариш. Знаєте, я навіть наважився запитати її про той поцілунок. Але вона просто глянула на мене, і все. Сказала, що це мені привиділося чи наснилося, бо вона читала мені казку "Спляча красуня": знала, що я не чув жодного слова...

З того часу пройшов майже тиждень, і ми жили разом. Як два давніх друга. Взагалі-то майже весь цей тиждень я дома не був — робота. Та все одно мене постійно мучила думка про те, чому вона приїхала.

Здається, була п'ятниця, а може й ні, не пам'ятаю. Я повернувся додому, а вона саме складала свої речі. Вона їхала. Ярослава їхала, покидала мене. Я просто-таки остовпів. Схопив її за руку, подивився у вічі: "Славо... Славочко, ти чого?"

Вона мовчала. Можливо, думала. Видно було, що вона нервувалася. Знаєте, в такому стані я бачив її вперше.

Мені набридло... набридло бути тобі сестрою, матір'ю, другом... будь-ким. Тільки не...— вона сказала це якось занадто різко, чи, може, мені здалося.

- Чого ж ти тоді приїхала?!

Телепень! Я крикнув на неї. Я переступив межу, перехилив чашу... Вона завмерла, підняла голову і глянула мені у душу. Тільки тепер я помітив сльозив її очей. Потім одна, а за нею друга і третя покотилися по щоках, і мені захотілося цілувати ті очі і ті щоки.

Я думала, я... не байдужа, — останнє слово вона майже не вимовила, я здогадався.

Серце моє стиснулося від болю, але я знав. Що її не зупинити. Вже нічого не зміниш, не зараз. Зараз вона поїде.

Я завмер і думав. Думав про те, що зараз вона поїде. І я не зможу знайти її. Згадував, як мені було погано без неї. Я навіть не відразу зрозумів. Що вона пішла, коли гупнули двері. Я кинувся до вікна:

- Славо! Славочко! Зачекай хвилинку! Прошу, благаю, зачекай! Я зараз...миттю... Я біг сходами, повторюючи: "зачекай..я миттю...тільки зачекай..." Вибіг на вулицю. Вона вже сиділа верхи, мала їхати.

Ярославо, Славочко...залишайся. Вибач мені, я не повинен був так себе поводити, — вона мовчала. — Слухай, залиш мені свою адресу, чи хоча б номер телефону, — Слава підвела очі, наче чогось чекала, — ...ручку... зараз...чекай-но.

Ручки у мене не було. Я взяв ключі і викарбував номер її телефону на дверях. Тоді вона одягнула шолом і, не прощаючись, завела байк.

Я подзвоню! Я обов'язково подзвоню! — крикнув я, але вона вже не могла чути цього.

Я довго думав, куди її запросити, і вирішив: в кіно. В той час ішов досить непоганий фільм, який швидко набув популярності. Я зателефонував Славі і сказав, що у мене зовсім випадково виявилися квитки до кінотеатру, аж два. Також запитав, чи згодна вона провести зі мною цей вечір. Вона трохи помовчала і сказала:

— Смішний ти. Випадково? Тоді добре, чого добру пропадати?

Вона погодилася, і мав заїхати по неї близько сьомої. Коли я підходив до її дверей, то дуже нервувався. Я дуже хотів, щоб усе було якнайкраще. Подзвонив. Вона довго не відчиняла. Потім легенько штовхнула двері і побігла назад до ванної кімнати. Уже звідти гукнула: " Привіт. Я зараз, хвилинку." І справді, через хвилинку вона вийшла, підійшла до мене і сказала: "Який ти сьогодні... дай на тебе подивитися." Я покрутився перед нею, як у дзеркало, вона схвально кивнула, посміхнулася, і ми пішли. У кіно я весь фільм просидів як на голках. Мені хотілося обняти її, чи поцілувати... чи притулитися у крайньому випадку. Та тільки під кінець я наважився обняти Славу за плечі, і, побачивши, що вона не протестує. Спочатку легенько, а тоді міцніше пригорнув її до себе. Вона поклати голівку на моє плече. Так ми і дивилися фільм.

Потім ми вийшли, я рукою все ще пригортав її до себе. Я зловив таксі, вона назвала адресу. Слава весело щебетала, а я просто сидів, дивився на неї і слухав її голос. Так я довго дивився і слухав, аж раптом у мене дзенькнуло у голові і я враз зрозумів, що кохаю цю дівчину, кохаю давно. Від цієї думки у мене в очах потьмарилося, очі забігали, думки з шаленою швидкістю проносилися одна за одною: я не знав, що робити. Та все ж одна думка зачепилася: " сказати їй".

Тільки тепер я помітив, що Ярослава дивиться на мене, наче чогось чекає.

- Що з тобою, Мартинчику? " Сказати їй.. зараз сказати їй..."

- Слухай, Славо...Славочко...знаєш я...я був дурний. Я вже давно... — я не міг підібрати потрібних слів, вони тікали від мене, думки плуталися. — Славочко, я не міг зрозуміти, що зі мною, я не знав...я не думав, — тут я зробив паузу, потім наступні слова просто вилетіли самі по собі: — я кохаю тебе.

Тільки тепер я наважився підвести очі і побачив Славині усміхнені очі, які неначе сміялися з мене так, що мені стало ніяково, тож я знову опустив очі. Тут мені захотілося розповісти про всі свої почуття, страждання, але її очі... ні! І підвів голову. І зустрівся поглядом з нею. Так ми дивилися одне на одного досить довго. Раптом вона

схопила мене за краватку і притягла до себе, а потім поцілувала. І відпустила.

Люблю так робити, — тихо сказала вона. Я взагалі нічого не второпав, тому сказав: " Як "так"?

Тоді вона знову притягнула мене за краватку до себе і поцілувала смачно-смачно. Я остовпів і просто не знав, як на це реагувати. Але потім сам по собі почав схилитися до поцілунку. Вона не протестувала, і я поцілував її. Раптом почуття нахлинули ще більшою хвилею і потопили мене повністю у собі так, що я почав задихатися від любові(чи пак бажання); я цілував її з все більшою жагою, а вона не менш палко відповідала. Я її не помітив, як вже цілував її шию та напівоголені груди, обсипав її поцілунками скрізь. Вона лише часто дихала, від чого її груди то високо підіймалися, то падали.

Нас перервав стукіт у віконце, що відділяло нас від водія-таксиста. Ярослава глянула у вікно: " Виходимо. Приїхали вже". Ми вийшли. Я розплатився і лише тепер помітив, що приїхали ми не до мене, а до неї додому.

Ми піднялися до квартири, Слава відчинила двері. Зайшовши, я швиденько скинув черевики. Тоді Ярослава легенько взяла мене за руку і повела за собою. Ми трішки постояли під дверима, тоді вона штовхнула їх, увійшла і втягнула мене.

Я увійшов до кімнати і, за звичкою, поглядом оглянув її. Перше, що я помітив було ліжко. Ну звісно, ліжко, на що ще може звернути увагу такий хлопець з такими намірами і думками?!! Отже, це було ліжко. Обабіч нього знаходилося два нічних світильника, голубе світло яких розливалось навкруги і наповнювало всю кімнату. Чесно кажучи, більше нічого не помітив, бо якраз в цей момент вона поклала свої руки мені на груди, ласкаво провела пальчиками вниз і скинула піджак. Тоді заходилася розв'язувати мені краватку, підвела оченята. І наші погляди зустрілися. Вона заглянула мені у душу, і, певне, прочитала там геть усе. Мені ніколи так не вдавалось. Аж ось в її очах на хвилинку неначе щось блиснуло, і я помітив в них багато того, чого раніше не помічав і про що навіть не здогадувався.

В них на мить блиснув вогник. Не вогник, а вогонь. Вогнище. Але це було не страшне, всеохоплююче полум'я, яке не можна зупинити. Це був вогонь, що розпалюється із маленької вуглинка. Цей вогонь розпалився не відразу, ні. Він кріпнув довго, але впевнено. І згодом став великим вогнем, що обережно поширювався, але Слава уміла керувати ним. Вона могла вчасно пригасити його, не допускаючи великої спустошливої пожежі, або вчасно розпалити його, коли виникала загроза йому згаснути. Це було ніжне, добре, лагідне кохання, якого вона не приховувала, а навпаки, вона вірила в нього і берегла.

Тоді я глянув на її губи, на ці пухкенькі рожевенькі солодкі губки. І якось само собою поцілувалось. Так я вперше цілував її. Я її цілував, неначе вперше в житті. Стільки жаги, кохання я ніколи не вкладав у поцілунок — він ніколи не був для мене чимось особливим. Але цей — винятковий. Тремтячий, наче вперше, несміливий поцілунок, що з кожною миттю кріпне і стає палкішим. Далі все сталося само собою. Але все ж таки це було для мене вперше. Я маю на увазі, що кожен мій рух був осмислений, контрольований, а не інстинктивний. Я не хотів, щоб щось було не так. Я

хотів, щоб все було якнайкраще, я вкладав всю душу, серце і тіло. Не такий вже я великий письменник, то, можливо, пояснюю свої думки не зовсім зрозуміло, але поясніть ви, коли вони так хаотично проносяться у вас в голові. Так ось, це була найкраща, найпристрасніша ніч у моєму житті. Так, це взагалі була неповторна ніч у моєму житті. Такої більш не буде.

Потім ми говорили. Я так і не заснув тієї ночі. Боявся, що вона прокинеться, а я сплю. Боявся, що її щось пробудить. А, чесно кажучи, більше всього хотів намілюватися нею, цією квітучою красою, бо звідки мусів знати, що вона не піде від мене. Від мене, коли я у коханні потонував з головою і навіть ще більше, я задихався, я дихав коханням. І всі думки були про одне, і всі помисли були про одне — про Неї. І кожен рух був для неї, і кожен удар серця відбивав її ім'я. Може, звучить банально, але нічого іншого на думку не спадає.

А ми лежали...і її золота голівка лежала на моєму плечі, а рука — на грудях. На серці. Тепло від її долоні зігрівало мене, і, здавалося, якби вона забрала руку, замерз. Ми лежали, а місяць світив ясно, і було світло, майже як удень. І промінчики цього нічного замінильника сонця падали на підлогу, і на стелю.

Славочко, — кожную букву я смакував, вимовляючи її ім'я, наче востаннє; про себе ще раз повторив по складах її ім'я: Славочко...

Мм-м...

- Славочко моя...

- Що?

Нічого, Славочко. Просто мені подобається повторювати твоє ім'я, Славочко. Мені здається, що це сон.

Ну й дурник же ти, Мартинчику. Ти спиш?

- Ні.

- Значить, це не сон.

- Слухай. Славо...зірки... справжні зірки. Мила, це сон. Зірки не бувають у квартирах з дахом.

- Що, подобається? "Справжні зірки.." Знаєш, я з дитинства дуже любила малювати. Стелю я сама фарбувала. Придбала золотисту фарбу і намалювала. Мені теж подобається. Люблю небо у зірках. Люблю лежати ось так з милим під зірками, як от ми з тобою.

"Милим..." — подумав. — Це я."

- Але все-таки не віряться, що це намальовано. Так реально. Я теж люблю зірки, я все люблю. І природу теж. І сонце, і місяць, і дощик, а найбільше за дощ полюблю ливень. Такий справжній ливень, щоб було як у тумані, як завіса з дощу. Тоді до мене приходить таке почуття... почуття щастя. Але не люблю я, коли багато людей, чужих людей. Хоча всі люди по-своєму чужі. А так люблю все.

- А ти, Мартинчику, ти у нас романтик. Справді, не смійся. І не треба стидатися. Я більше люблю романтиків — вони м'якші, не такі черстві до інших. І взагалі романтики — люди надзвичайно різні між собою. Цікаві. Не було б романтиків, не було

б зараз різних вчених, їхніх відкриттів, поетів з їхніми творами. Звісно, не всі вони були романтиками Славочко, — озвався після невеличкого мовчання я. — Славочко. Що це в тебе таке? — спитав я, помітивши на стіні дивної форми предмет, коли промінчик місяця торкнувся речі, і вона блиснула.

- А-а, це одна з найулюбленіших моїх речей у хаті і найбільш улюблене місце. Знаєш, милий, я купила цю гітару не просто так. Я довго збирала гроші, щоб здійснити мою давню мрію. Часто обходилася без необхідного, носила той самий одяг по два-три роки. Погодься, величезні поступки для молодой гарної дівчини заради бажання володіти. А взагалі я так і не навчилася грати. Звісно, я знаю з десятків-другий пісень. Але це зовсім не те, це не моя мрія. Адже я мріяла, що буду досконало володіти грою на гітарі, а також на драмах та басі. Але це тільки юнацькі мрії. Ще я хотіла мати чоловіка, який би вечорами, коли ми сиділи б удвох, грав мені. А коли б з'явилися діти, то татко з матусею співали їм колискових, — тут вона якось із сумом зітхнула, я тоді струхнула своєю голівонькою: — але ж мрії не завжди збуваються.

Я лише палко поцілував її, бо підходящих слів не знайшов.

Знаєш, Славо, у мене одна мрія збулася, — я поцілував її знову, тоді ще раз у вушко і прошепотів: — Це ти.

Потім я ще довго розповідав їй про свої почуття до неї, свої тривоги і переживання. Коли вона покинула мене. Врешті-решт я глянув на неї і виявив, що вона спить. Кілька хвилин я дивився на неї, потім поцілував. Решту ночі я пролежав, дивлячись на зірки, що Ярослава намалювала на стелі, і думаючи про своє щастя.

Заснув я тільки під ранок, коли вже почало світати, точніше, коли вже розвиднілося.

Прокидаюся від поцілунку(як у казці!).

Вставай, сонько. Ось тобі сніданок у ліжку.

Це була кава і бутерброди.

А тепер чекай мене, — сказала Слава, коли я закінчив снідати, — бо я маю намір не випускати тебе днів з цього ліжка.

І знаєте, я справді кілька днів не вилазив із постелі(хіба як зовсім припікало). Ярослава кілька разів на день приносила мені такий "сніданок у ліжку", а далі ми займалися тим, чим можуть двоє молодих людей, залишаючись один на один у ліжку. І не жаліюся: це був один із найщасливіших періодів мого життя. Любові вистачало(вона мене так "гріла", що часто аж упрівав), а фізичної сили теж ставало, не дуже я слабкий, і витривалий. Одного разу сніданку в ліжку не було. Тоді я встав і застелив ліжку. Знаєте, був у мене такий випадок. Якось я із своєю дівчиною мав "контакт"... ну ви розумієте. У неї вдома. Коли я вранці встав, то відразу ж пішов на кухню — голодний був, як чорт! Та вона (ну, ця дівчина...як її звали... Юля... Таня... не згадаю) на мене накинулася. Мовляв, свиня, тільки, про свої потреби думаю — ліжку не застелив. Вона так скипіла, що випхала мене за двері у самісіньких плавках, ну, зі шмотками і одними черевиком, а другим вгатила у спину. Ось так історія, і, щоб вона не повторилася, я застелив ліжку.

Приходжу на кухню — сніданок уже на столі, а Слава сидить на тумбі. Так, саме сидить на тумбі, ну ви знаєте, така собі тумба(чи як її там?), вона продається з усіма шафами і шафками до кухні. У неї ще усілякі крупи, каструлі і таке інше складають. Отож, сидить Слава на такій тумбі і дивиться на мене так наче вона сидить не на "незрозуміле чому", а на стільці за партою і річки складені, спинка рівна, очі у книгу, ну а що вони там

8

бачать, то вже інша справа. Бачили б ви, як Слава сиділа! Я аж розгубився. Я стояв і думав, що мені робити, їсти я дуже хотів, тим паче, що на столі стояв справжній сніданок. Я вагався, взяти сніданок і з'їсти... чи взяти її. Потім я все-таки вирішив і підійшов до Ярослави. Поцілунок. Слава раптом легесенько мене відштовхує, кривить своє прекрасне личко і каже:

Мартинчику, ти зовсім кволий. Що, мало каші з'їв? То сідай, я тебе тепер підкормлювати буду, як кабанчика, бо ти мені ще потрібний.

І все в нас було так добре, що було схоже більше на казку. Мені навіть не вірилося, що це реальність. Я був упевнений, що це сон, і не хотів, щоб він закінчувався. Я жив однією хвилиною і хотів мати все відразу. Я був щасливий. Вам, можливо, здається, що я перебільшую або видумую дещо. Зовсім ні, повірте. Нічого мене не цікавило тоді, окрім моєї Ярослави. Окрилений, я летів на роботу та з роботи. На роботі я все виконував на автоматі. Бо всіма моїми помислами і рухами душі володіла моя зіронька. Я жив лише поруч із нею, вона була моїм повітрям, моєю їжею і водою, моїм другом, а передусім — коханкою, рідною моєю душею.

Кохання докорінно змінило мене, бо я вже не думав тепер. Я лише відчував. І відчував лише серцем. Здається, що якби мене катували, то поряд з Славочкою, дивлячись на неї і милуючись, я б не відчував болю. Питання "кохаю чи ні" ніколи не виникало у мене — бо більше не міг думати, я лише кохати. Кохав безмежно, глибоко, пристрасно і віддано. Я волів би злитися в єдине ціле із Ярославкою — це був мій всесвіт, моє життя, це був я сам.

Так пройшли місяці і вже давно була зима. Я кохав її усім своїм єством, я знав це, але мені і на думку не спадало повідомити про це її. Вона цього не знала напевне, бо я цього їй не казав. Вона лише могла відчувати усю глибину моїх почуттів. І жив я так, ні про що не хвилюючись, а вона нервувала. Вона теж кохала мене, я це знав, я читав це у кожному її погляді. Але все ж таки щось у нас було не так, іноді між нами залягала тиша. Мені було тривожно, та я не міг зрозуміти, що саме мене непокоїло. Однієї ночі я прокинувся від того, що Слави не було поруч. Я хотів встати і з'ясувати, у чому справа, та почув, як вона плаче, і залишився у ліжку. Ярослава сиділа біля відчиненого вікна і плакала. Тихо, майже нечутно, та все ж моє серце відразу стислося, я хотів схопитися, пригорнути, її поцілувати оченятка, але не міг. Я не міг поворухнутися. Це був розпач. Розпач заволодів мною, я не міг нічого зрозуміти. Раптом Слава підвелася і лягла поруч зі мною. Вона так поцілувала мене, як ніколи цього не робила. Я повернувся до неї лицем, а вона, думаючи, що я сплю, почала перебирати моє волосся. Вона осипала

мене палкими поцілунками так, що я ледве витримав, аби не відповісти. Аж ось я почув, як вона шепотіла:

Мартинчику,.. кохаю... я ж кохаю тебе. Невже ти цього не бачиш...милий..

Тієї ночі я так і не заснув. Я не міг збагнути, чи радий я , чи приголомшений.

Про те, що я чув тієї ночі, ніколи вона не дізнається, а через кілька днів я сказав їй те, що вона так прагнула почути. І це чистісінька правда.

- Я кохаю тебе, Славочко! — одного разу сказав я.

2000-2001